

5. s.e. påske – Tekst: Johannesevangeliet kap. 17,1-11

Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, du har udsendt...

Sådan taler Jesus om det evige liv i søndagens evangelium.

Det er vist en udbredt misforståelse, at det evige liv først er noget efter døden. Men i følge evangeliet har det evige liv taget sin begyndelse i det rum med Vorherre Jesus, vi hører om i dag. Og det evige liv er netop et liv i et rum og har ikke noget med uendelighed at gøre.

Evigt liv er ikke uendeligt liv. Heldigvis, for vi har det særdeles dårligt med uendelighed. Bare det at tænke over himmelrummets eller universets uendelighed, det kan jo give én gåsehud eller få de få hår, man nu en gang har, til at rejse sig. Så hvis det evige liv skulle betyde uendeligt liv, ville det mere være at opfatte som en trussel end et glædeligt løfte.

Nej, det evige liv er ikke uendeligt. Det evige liv er, som vi hører Jesus sige i dag, at kende Gud og ham, Gud har udsendt. Ham, Gud har udsendt, Jesus Kristus, han har sagt, at han er at finde i alle de mindste små, vi møder og ser. Det er hans blik, vi ser bl.a. i barneøjne, der tindrer.

Det evige liv er mao. så, at se Gud i et hvert medmenneske og dermed tro sig omsluttet af Gud både bagfra og forfra, i liv og i død og vide, at vi med troen på ham er sat ind på en vej; en vej, hvor vi aldrig behøver at gå alene og huske, at det er sådan, hver gang vi sammen bryder brødet og spiser sammen også ved Herrens bord.

Til det håb er vi frelst! siger Paulus et sted om det, at vi er omsluttet af Gud bagfra og forfra i det rum, vi er i med Kristus. Og er det sandt, så er der mere at sige om os, end at vi lever, og at vi dør. Tror vi på Gud, ser vi os selv i det rum med Kristus, der beder for os, så er det evige liv nu lige nu. Så er vi med ham sat ind i en ny og anderledes virkelighed med julenat og påskemorgen.

Guds historie på jord begynder med julenat; og påskemorgen forkynder så, at Guds historie på jord ikke stopper ved graven. Englene fortæller kvinderne ved den tomme grav, at Jesus er opstanden. I tiden derefter mod Kristi Himmelfart oplever kvinderne og disciplene, hvordan Jesus er nær både inde og ude. Han er i gravhaven, han er ved bordet, han er i rummet, han er ved søen, han er på bjerget, han er på vejen, han er ved aftensmåltidet. Lige der, hvor han havde været, da han var i live, der dukker han gang på gang op igen.

Alle disse beretninger mellem påske og pinse beviser ingenting om Jesu opstandelse; men beretningerne gør det tydeligt, hvor fraværende Jesus er ved graven, og hvor nærværende og virkelig han er i verden både den gang og nu, hvor mennesker færdes, taler sammen, beder sammen, går sammen, spiser sammen, ja, er ét om livet, ét om glæden og ét om sorgen.

Evangeliet er, at opstandelsens rum ikke lukker sig om graven, men åbner sig her, hvor vi er ét om livet og deler budskabet, ja, bærer det med os ud i livet med hinanden.

Med evangeliet er vi taget med ind i et rum, hvor der er godt at være. Jesus åbner sig helt i dag med sin bøn. Vi er med i den bøn. Vi er ét i det rum. Det er ikke mængden af gode gerninger og rigtige tanker og meninger, der gør os værdige til at være taget med ind i det rum og med i Jesu forbøn. Nej, det er, at vi vil se os selv være i det rum – det er, at vi lever vores liv i tro på, at Gud forklarer det liv, der ikke forklarer sig selv.

At vi er taget med i Vorherres bøn og er i hans rum – det er ikke det samme, som at ha' fået nøglerne til alle livets gåder. Men med bønnen har vi fået en nøgle, der åbner evigheden nu og altid. Gåderne i livet nu, forbliver gåder. Forbliver gør også Vorherres rum, der omslutter os med barmhjertighed – at det brudte liv heles og blir nyt, at det faldne mod rejses og livsglæden genopstår. Det er et stykke af evangeliet, Gud åbner for vort sind.